

Cap a on anàvem?

El Manel Serra i l'Antoni Rodríguez són dos catalans, fidels de la Prelatura de l'Opus Dei, que havien d'ésser ordenats preveres aquest mes de maig; la cerimònia s'ha ajornat, com tantes coses, per la pandèmia de la Covid-19 que estem vivint arreu del món.

05/05/2020

Les mesures de prudència necessàries per contenir la pandèmia de la Covid-19 han obligat a ajornar l'ordenació de 29 diaques de la

Prelatura de l'Opus Dei, que s'anava a celebrar el 23 de maig, fins al proper 5 de setembre. Entre els futurs ordenands trobem els catalans Manel Serra i Antonio Rodríguez amb qui hem parlat perquè ens expliquin com han viscut aquests dies i la notícia de l'ajornament.

Davant l'ajornament, o l'aturada de tota activitat, es presenten dos possibles camins a seguir que els refranys populars resumeixen molt bé: "Qui espera, es desespera" o "amb paciència, es guanya el cel".

Antonio: D'alguna manera, aquestes circumstàncies en què tantes previsions humanes salten pels aires ajuden a recordar que els plans de Déu s'escapen al control de l'ésser humà. En aquest sentit, la llarga espera fins al 5 de setembre és una invitació a abandonar-se en les seves mans, a prendre consciència que el

sacerdoci és un do que el Senyor ofereix a la seva Església quan, on i com Ell vol, i no una pura decisió nostra en la qual puguem sempre fixar fins a l'últim detall: data, lloc, convidats... Més enllà dels inconvenients d'aquest retard, queda la convicció que Déu premiarà amb escreix l'alegria amb la qual acceptem aquest canvi de plans. Em quedo amb la segona.

Manel: Certament, durant tot aquest temps que portem de confinament hi ha hagut moments per pensar que “qui espera, es desespera”, però a la vegada estem sent protagonistes i espectadors de tantes històries en les quals estem tocant de ben a prop la gràcia de Déu, especialment a través de molts gestos de generositat del personal sanitari, treballadors en situació de risc, etc. Ells ens han estat mostrant el camí per sortir-nos-en i per entendre aquest moment que estem vivint.

M'agrada recordar una escena de l'Evangeli, el passatge dels deixebles d'Emaús, on es narra que ells tornaven a casa sense esperança, tristos i desanimats. Havien decidit seguir Jesús, però s'havien format la seva pròpia història: esperaven un que els alliberés del poder romà. És possible que nosaltres també ens hàgim creat la nostra història. Jesús no els deixa de costat, com tampoc no ho fa amb cada un de nosaltres, i es fa proper en el camí. Els escolta, vol sentir les seves tristeses, les seves preocupacions, com espera també que nosaltres li confiïem les nostres, i després els explica la verdadera història, la seva història. I ells comencen a notar que els seus cors es tornen a encendre, i li demanen “quedeu-vos amb nosaltres”.

Aquests dies ¿han estat al costat del Prelat? Els ha donat alguna guia, suggeriment de com portar l'espera?

Manel: Fins fa unes setmanes treballàvem amb normalitat a la seu central de la Prelatura, però quan es va començar a estendre el virus i varen començar totes les mesures de seguretat, ja vàrem deixar d'anar-hi. En aquests darrers dies hem estat units al Prelat, especialment, amb la pregària, i en alguns moments per *zoom* o *meets*.

Més concretament, als diaques ens demanava oferir aquesta espera fins a la nova data de l'ordenació presbiteral, pels difunts, els malalts i tots els seus familiars, els sanitaris i totes les persones que estan treballant per tirar endavant els serveis més necessaris. Em venen ara a la memòria un parell d'idees que el Prelat ens ha repetit als que vivim a Roma. Per una banda, ens animava als que tenim la sort de participar en la Santa Missa, també durant aquest temps, a "portar" a la Missa -amb el desig- totes aquelles persones que

ara no hi poden assistir i que els hi agradaria poder-ho fer. I, per altra banda, ens insistia a no deixar de cercar "la novetat" de cada dia, perquè el Senyor ens segueix buscant en la nostra vida corrent, ara confinats.

Antonio: He pogut viure els primers dies de confinament al costat del Pare, un privilegi i una gran ajuda per encarar les dificultats amb fe i generositat, pensant en tantes persones de tot el món que pateixen de manera especial les conseqüències de la pandèmia.

No ha deixat d'animar-nos que preguem pel món sencer, pels cristians i, molt en particular, per tants fidels de l'Opus Dei que travessen dificultats excepcionals. Ens ha encoratjat, en definitiva, a estar molt a prop de les persones, suplint amb la pregària i amb els

avenços de la tecnologia la inevitable distància física.

D'aquest confinament, en traïem algun aprenentatge com a cristians?

Manel: Ens hem adonat de la necessitat que teníem de parar una mica, i pensar cap a on anàvem. Com comentava abans, hem après a valorar les coses que són de veritat centrals a la nostra vida. Hem vist l'entrega, la fortalesa i la tendresa de tot el personal sanitari; hem sigut conscients del sacrifici i generositat de tots per facilitar que el virus no es propagui molt més; hem valorat la importància que tenen per la nostra societat les persones grans, els nostres avis i àvies; i finalment, hem redescobert que l'essencial de la nostra vida és la nostra família. Aquesta crisi ens està ensenyant a posar en primer pla les coses importants.

També hem contemplat el rostre de mare de l'Església, que mai no ens deixa de banda. Ho estem veient amb tots els esforços per apropar de manera *online* la celebració de la Santa Missa, o mantenint les catequesis i la formació de manera digital; i sobretot, amb l'exemple del Papa, que procura estar més proper que mai. Recordo aquell moment històric, consolador i animant de la benedicció “urbi et orbi” des d'una plaça de Sant Pere buida.

Finalment, penso que hem après que, com a cristians, mai no estem sols. Fa pocs dies celebràvem la festa de la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat: a Ella li cantem i demanem que il·lumini la catalana terra i tot el món. Doncs això, podem caminar tranquils, perquè Ella sempre va al davant marcant tots els nostres passos.

Antoni: Potser una nova consciència que el món, l'Església i les nostres pròpies vides són a les mans de Déu, que les nostres soles forces poc poden; i, al mateix temps, del valor i l'atractiu que té la caritat cristiana, que és creativa i s'està manifestant de maneres molt diverses davant d'aquestes circumstàncies.

Alguna anècdota d'aquests dies de confinament per compartir?

Antoni: L'aturada forçosa, i els recursos tecnològics que ofereix qualsevol mòbil avui en dia, han permès intensificar la conversa pausada, entranyable, amb gent a la qual fa anys que no veig i amb la qual a hores d'ara es comparteixen els càstigs de la pandèmia. A alguns, amb data de casament ja establerta per a aquests mesos, els ha succeït el mateix que a mi amb l'ordenació, així que no estem sols en les respectives esperes...

Manel: He aprofitat aquest temps per anar parlant amb familiars i amics, per explicar el canvi de data de l'ordenació. Han sigut converses animades i esperançadores.

No deixen de ser bones oportunitats inclús per a la catequesi, per explicar qüestions de la nostra fe. Aquests moments també estan sent profitosos per apropar l'Evangelí als amics i companys. A petició d'algun d'ells, des de fa unes setmanes vaig preparant breus notes de veu on procuro treure algun apunt d'algun passatge de l'Evangelí; ells queden agraïts i a mi m'ajuda en la meua preparació personal.

El bon humor ajuda

Tant l'Antonio com el Manel estan d'acord amb una cosa: el bon humor ajuda a portar millor la situació. Però l'Antonio afirma que "també s'aprèn molt quan constates que et manca, i els esforços que fas -i els que tenim

prop- per recuperar-lo després de moments de major decaïment o cansament."

"Ara que els problemes s'han multiplicat per tots i la incertesa pel demà creix, comenta el Manel, tenim necessitat més que mai de persones amb bon humor al nostre costat. A vegades ens pot costar donar-nos menys importància a nosaltres mateixos; vivim la vida de manera massa seriosa".

"És ben conegut que Chesterton, un escriptor convers anglès, deia amb un bon toc d'humor que els àngels podien volar perquè no es prenen massa seriosament. Pot ser un bon repte en aquesta època, com ens suggeria el Prelat a la carta del passat 14 de març: afrontar amb bon humor les contrarietats i els imprevistos; d'aquesta manera segurament serem capaços de volar del nostre sofà i de les nostres ansietats, i viure amb

serenor i alegria", acaba dient Mn.
Manel.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-
manel-serra-antonio-rodriguez/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-manel-serra-antonio-rodriguez/)
(10/08/2025)